

[Frede Nielsen.]

leden ganske som den højtærede Statsminister. Han udtrykte Glæde over den Enighed, der var opnaaet i Folketinget, men fremsatte derefter videregaaende Ønsker. Det skete et Par Uger efter, at Enigheden var tilvejebragt om Svaret til England. Det ærede Medlem mente i den Tale, han holdt paa Landsraadmødet, at Valgene i Sydslesvig den 13. Oktober var solide nok til at bygge selv en vidtgaaende dansk Foretagsomhed paa, og nu hører jeg jo ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Carsten Raft føler sig meget grebet af disse Resultater.

Ja, vi ønsker naturligvis fra alle Sider en saa stærk Fremgang for Danskheden som muligt, det er givet, og det har vi flere Gange givet Udtryk for. Jeg advarer dog meget stærkt imod at anlægge saa lyrisk en Vurdering som den, det ærede Medlem Hr. Carsten Raft kom med nu.

Maa jeg have Lov til at nævne enkelte af disse Valgtal, der har et og andet at sige os. Jeg bruger her Sydslesvigsk Forenings egne Udregninger. De opererer med Procenttal af Stemmer afgivet af den hjemmehørende Befolkning. Flensborg By 80 pCt. dansk; i Flensborg Amt — det Sted, hvor der har været Tale om den stærkeste gamle Danskhed — 50 pCt. dansk. Allerede her er vi klar over, at Spørgsmaal rejser sig, men lad endda gaa med det. Men gaar vi længere sydpaa, til Slesvig Amt, hvor der tidligere kun i selve Slesvig By var en dansk Skole og en dansk Forening, men derudover i Amtet kun ganske smaa danske Kredse, stemte ogsaa 50 pCt. for Danmark. Gaar vi over til de vestlige Amter, hvor den frisiske Folkegruppe spiller ind, ser vi, at i Sydtønder Amt og Eidersted Amt helt nede ved Eiderfloden stemte 70 pCt. for Danmark. Gaar vi ned til Landet mellem Slien-Dannevirke og Eideren, det Land, der ligger uden for den saakaldte gamle danske Folkegrund, i Rendsborg Amt helt nede ved Kielerkanalen, stemte 40 pCt. for Danmark.

Der er Brug for en lyrisk Indstilling som det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts, hvis man uden videre skal godtage dette. Jeg tror og haaber paa virkelig Fremgang for Danskheden, men disse Valgtal fortæller mig noget ganske andet, end de synes at fortælle det ærede Medlem og andre. Hvis man vil vurdere det, der sker, anbefaler jeg det ærede Medlem og andre, som kunde have Lyst til det, at læse de Artikler, som den kendte Sønderjyde, Seminarielærer Claus Eskildsen har skrevet i Regeringsbladet „København“. Der er et Afsnit, hvor han

taler om Bevæggrundene for Befolkningen i Sydslesvig. Jeg har ikke Tid at citere det, det vilde ellers være meget interessant, men de, der har Lyst til det, kan selv læse alle disse Artikler.

Hele denne Udvikling synes det ærede Medlem Hr. Fibiger og Det konservative Folkepartis Flertal at godtage uden videre, og jeg forstod paa den Tale, det ærede Medlem Hr. Fibiger holdt paa Landsraadmødet, at man fra konservativ Side er rede til paa det Grundlag, der foreligger, om saa skal være, at gaa ind i en Mandatordning, det vil sige rede til at gaa ind i en ganske aaben Magtpolitik, som det vilde være. Visse Venstrepolitikere har ogsaa været inde paa tilsvarende Tanker med Hensyn til Mandatspørgsmaal.

Jeg beklager for Sagens Skyld en saadan Politik, og jeg synes, det maa høre op, at Partier og Enkeltpolitikere, som har tiltraadt baade 9. Juli-Erklæringen og det danske Svar til England den 23. Oktober, offentligt arbejder videre paa en Politik, der gaar langt ud over den Linie, vi enedes om.

Vi træffer nu visse Kredse, der lægger stor Kraft i Konstateringen af vor Tilslutning til Princippet om national Selvbestemmelsesret. Mig bekendt bekender alle Partier sig til dette Princip. Jeg beder de paagældende om ikke at glemme, hvad der blev understreget meget kraftigt fra vor Side, at vel er vi Tilhængere af dette Princip, men vi stiller en nødvendig Forudsætning op herfor, nemlig den, at der er Tale om en fast og varig og klart konstateret national Indstilling. Vi føler os ikke overbevist af den pludselige og voldsomt omfattende nationale Omstilling, der nu har fundet Sted. Det maa vise sig i Tiden, der kommer. Først Tiden kan give Svar paa det.

Det vægtigste Princip for mig er Nationalitetsprincippet, dette at Danmark fortsat vedbliver at være saa ren en national Stat som vel muligt, og her erindrer jeg ærede Medlemmer om den Erklæring, den danske Delegation afgav over for Fredskonferencen i Paris den 8. Marts 1919.

Det hedder her i Stk. 2:

„Danmark ønsker Genforening med alle, der tænker og føler dansk, men vi ønsker ikke inden for vore Grænser en samlet tysk Befolkning, der er stærk nok til at skabe en tysk Irredentisme og bringe Brud paa den nationale Enhed, der har været Danmarks Lykke.“

Jeg understreger disse fundamentale Linier, som bærer Socialdemokratiets nationale Politik. Vi tilslutter os Princippet na-